

Rose

ฮัสกัหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

3

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน
Bou Ptnr แปล
景殊 Jing Shu วาด

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา
เล่ม 3

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เปาปู่ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เขาอ่านเขียนมาไม่มาก ไม่สามารถประกาศคำมันยิ่งใหญ่ทรงพลังอะไรมากมายได้
รู้สึกเพียงว่าเลือดในอกกำลังพลุ่งพล่าน คล้ายกับว่าวิญญาณที่เคยบริสุทธิ์ไร้เดียงสา
คิดอะไรไม่ซับซ้อนของเขาเมื่อวัยเยาว์ตื่นจากการหลับใหลในที่สุด

-โรว่เปาปู่ซือโรว่

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 3

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชโยธิน (บรมราชชนนี) เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 03

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4458-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วีรติกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนกานต์ วัจวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ชนี โหมตตาด • ศิลปกรรม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขใจ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ยัสกีหันน้ำโขงกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 3 คนที่ปองร้าย
ไม่หรรณยังคงซ่อนตัวอยู่ในเงามืด ดาบมั่วเตาที่อาบเลือดเนื้อเพื่อเขา
เมื่อชาติก่อน แม้ปรากฏขึ้น แต่ก็ไม่สามารถเรียกกลับมาอยู่ข้างกายได้
เพราะใครบางคนสะกดไว้ แต่เขาไม่มีเวลาตามหาว่าใคร เพราะมีเรื่องใหญ่
ที่ต่างไปจากชาติที่แล้วแบบหน้ามือเป็นหลังมือเกิดขึ้น อีกทั้งเรื่องนี้ยังทำให้
เขาได้ค้นพบความจริงที่เจ็บปวดยิ่งกว่าโดนเทียนเวินฟาดกลางแสงหน้า
เป็นพันเป็นหมื่นเท่า

แล้วเขาจะรับมือกับเรื่องเหล่านี้อย่างไร ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

สวัสดีครับนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 3

จากสองเล่มที่ผ่านมามีนักอ่านถามเข้ามาว่าพี่ชายของเซวียเจิ้งยงคือพ่อของโม่ทราน แต่ทำไมโม่ทรานถึงเรียกเซวียเจิ้งยงกับหวังฟูเหรินว่าท่านลุงท่านป้า เรื่องราวเป็นอย่างไรครับ

คำว่าท่านลุง - ท่านป้าในเรื่องนี้ภาษาจีนใช้คำว่า 叔叔-阿姨 (ป้าฟู-ป้าหมู่) จากการที่ผมไปหาข้อมูลมา นักอ่านจีนก็เคยตั้งกระทู้ถามนักเขียนเหมือนกัน ทางนักเขียนชี้แจงว่า คำว่าป้าฟู - ป้าหมู่เป็นคำเรียกเหมารวมในท้องถิ่นของทางนักเขียน ไม่ว่าจะป้าชายหรือน้องชายของพ่อก็จะใช้ป้าฟู ดังนั้นผมจึงขอยึดตามความหมายทั่วไปและชี้แจงมา ณ ที่นี้ครับ

แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้าครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตัวเจ้าต้องการท่าน

ความคิดบ้าคลั่ง ทำให้ดวงตาโมหรานเป็นสีแดงฉาน เขาสั่นเต็มไปทั้งร่าง สูดกลิ่นสัมผัสปัญญาะ บีบลำคอของฉู่หว่านหนึ่งแน่น คำรามต่ำถามอีกฝ่าย ไม่หยุด

ขอเพียงเขาเอ่ยถ้อยคำต่อมา ขอเพียงเขาเอ่ยว่า “เป็นตายไม่คิดแค่นั้น” ถ้อยคำนั้นออกมาอีกครั้ง เช่นนั้นก็ต้องเป็น...ต้องเป็น...

“อีก!”

ได้ยินเสียงอีกอักในลำคอ ฉู่หว่านหนึ่งหายใจไม่ออก หน้าแดงก่ำ ดิ้นรนจนอ่อนแรงในที่สุด

โมหรานตะลึงงันไปชั่วขณะ ดวงตาแดงดุจยมโลहितเบิกกว้าง จิตที่ทั้งคลุ้มคลั่งและแจ่มชัดพลุ่งพล่านอยู่ภายใน เขาพลันตอบสนอง รีบคลายมือออก ฉู่หว่านหนึ่งล้มลงบนเตียงอย่างแรง รอยนิ้วทั้งห้าหน้าสะพรั่ง ที่ลำคอค่อยๆ เรียกสติของโมหรานกลับคืนมาช้าๆ

“...” เขาอ้าปาก คิดเรียกอาจารย์ แต่ก็เรียกไม่ออก คิดเรียก ฉู่หว่านหนึ่ง ก็เรียกไม่ออกอีก ขณะกำลังลังเล จึงหลุดปากเสียงแหบพร่า “เจ้า...”

ลำคอแห้งผากเหมือนถูกไฟเผา โมหรานกลิ่นน้ำลายอย่างยากเย็น ผ่านคลายความตื่นตัวลงเล็กน้อย เรื่องทั้งหลายที่เคยเกิดขึ้นวูบผ่าน ตรงหน้า...

ชาตินี้ฉู่หว่านหนึ่งไม่เคยมีท่าที่ผิดปกติ ไม่มีทางเกิดใหม่เป็นอันขาด
เช่นนั้นเหตุใดเขาจึงเอ่ยคำพูดก่อนตายเมื่อชาติที่แล้วออกมาได้
ในยามนี้

“เป็นข้าผิดต่อเจ้า”

ถ้อยคำนี้คือคำปดที่ครั้งนั้นฉู่หว่านหนึ่งเอ่ยกับตนเองอย่างไม่มีการเลือก
เพื่อปกป้องเซวียเหมิง เพื่อปกป้องผู้ฝึกบำเพ็ญที่มีคุณธรรมจอมปลอม
เหล่านั้นมิใช่หรือ

เขาไม่เคยเชื่อเลย ไม่ยินยอมเชื่อมาตลอดว่าฉู่หว่านหนึ่งจะยอม
รับผิดต่อเขา จะยอมเอ่ยคำพูดอ่อนโยนต่อเขาจากใจจริง

...ฉู่หว่านหนึ่งจะต้องกำลังหลอกข้าอยู่เป็นแน่ จะต้องไม่ชอบข้า
แน่นอน ถึงอย่างไรอาจารย์ผู้นี้ก็ไม่เคยให้ความสำคัญกับข้า ไม่เคยปฏิบัติ
ต่อข้าด้วยความจริงใจอยู่แล้ว

สังหารอาจารย์ ข้าไม่นึกเสียใจสักนิด

ไม่เคยเลย...

โม่หฺรานเป็นอนหน้าไป หลับตาลงช้าๆ

ชั่วขณะนั้นเขาไม่อยากอยู่ที่นี้ต่ออีก ฉู่หว่านหนึ่งจะเป็นหรือตาย
เกี่ยวอะไรกับข้า!

เขาหันกายหมายผลจากไป

หมายผลไป

แต่ทำอะไรก็ก้าวเท้าไม่ออก

“เป็นข้าผิดต่อเจ้า”

ในความทรงจำสุดท้าย ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชาชุ่มโชกด้วยโลหิต
คล้ายจะอ่อนโยนลง ริมทะเลสาบเทียนจื่อแห่งคุณหลุน คนผู้นั้นอยู่
ท่ามกลางกองเลือด ยกมือขึ้นช้าๆ ปลายนิ้วสัมผัสหน้าผากตน นิ้วมือนั้น
เย็นเฉียบ ทว่านิ้วนั้นตางสีคูนั้นยังเจือความอบอุ่น แต่ต่อนั้นโม่หฺราน
คิดว่าตนคงมองผิดไป

“เป็นตายไม่คิดแค่นั้น”

ฉู่หว่านหนึ่งเอ่ยเสียงแผ่ว น้ำตาโลหิตไหลลงจากขอบตาช้าๆ

“โม่หราน...”

คนบนเตียงละเมอเรียกชื่อนั้น แต่กลับทำให้คนที่ถูกเรียกกลับไหวไปทั้งร่าง ตอนที่ได้สติกลับมา โม่หรานก็ยืนอยู่ข้างเตียงแล้ว มือหนึ่งยันเตียงเอาไว้ โนมตัวจ้องใบหน้าขาวซีดของจู่หว่านหนิง

ริมฝีปากบางเผือดสีนั้นเผยอเล็กน้อย ได้ยินเสียงเรียกดังเข้าหูอีกครั้ง

“โม่หราน...”

โม่หรานหลับตาลง คิ้วเรียวขมวดแน่น ปลายนิ้วจิกเข้าเนื้อไม้สวาทลีที่ทั้งแข็งและเย็น คล้ายพยายามสะกดกลิ่นบางอย่าง สุดท้ายก็ทนไม่ไหว เอ่ยเสียงแหบพร่า “จู่หว่านหนิง เจ้าบริสุทธิ์ใจหรือไม่”

“สิ่งที่เจ้าพูด ล้วนมาจากใจจริงหรือไม่...”

ในอกรู้สึกร้าวระบมเจียนระเบิด ในเมื่อจู่หว่านหนิงไม่มีทางกลับมาเกิดใหม่ เช่นนั้นที่เขาเอ่ยถ้อยคำนี้ออกมาในยามนี้ น่าจะเพียงเพราะความรู้สึกผิดที่ปฏิบัติต่อตนอย่างไม่ไยดี จึงรู้สึกละลายในใจ

เป็นความจริงใจหรือไม่

จู่หว่านหนิงกำลังละเมอ ย่อมไม่มีทางตอบเขา แต่โม่หรานยังคงหมกมุ่นรอคำตอบ

“...”

หลับตารออยู่พักใหญ่ ก็ยังไม่มีการตอบสนองใดๆ โม่หรานลอบถอนหายใจ ค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นช้า ๆ อย่างไม่ยอมใจอยู่บ้าง

ทว่ากลับสบเข้ากับนัยน์ตาทงส์พร่าเลือนคล้ายปกคลุมด้วยหมอกฝน โดยไม่ทันตั้งตัว

ดวงตานั้นหริ่ปรือ สละสลิมสะลือ

จู่หว่านหนิงลืมตาขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ แต่ดูจากสีหน้าก็รู้ว่าสติเขายังไม่แจ่มชัด เพียงแค่ตื่นขึ้นมาชั่วขณะจากความทรمانเท่านั้น นัยน์ตาดำลึกลับดุจราตรีคู้่นั้นยังคงว่างเปล่าเลื่อนลอย ลีกลงไปคล้ายเติมไปด้วยคืนวันอันยาวนาน

ยามปกติผู้อู้อุไรโซ่ววิเหิงมีสติเฉียบคมดุจสายฟ้า น้อยนักจะมีช่วง

เวลาที่ึงนงงเช่นนี้

ประกายคมปลาบในแววตาที่เคยมีลดน้อยลงไป คนที่นอนอยู่ตรงนั้นช่างดงามนัก หางตาซิบสีแดงจางๆมองมาที่เขาอย่างไรการป้องกันหัวใจลั่นไหวรุนแรง โมหรานรู้สึกตีบตันในลำคอ เอ่ยเสียงแผ่ว “เจ้า...”

ช่างเหมือนกับท่าทางตอนที่ข้าชมชอบเขาเมื่อชาติก่อนเหลือเกิน

โมหรานคิดอย่างสิ้นสะท้าน ชั่วขณะนั้นรู้สึกราวกับตนยังอยู่ที่ตำหนักอูซาน ฉูหว่านหนึ่งเป็นนักโทษของเขา เป็นชายบำเรอต้องห้ามของเขา เพียงแค่คิด ปากและลำคอก็แห้งผากอย่างมีอาจควบคุม ลมหายใจค่อยๆ หนักหน่วง

ข้าไม่อาจ...

ข้าไม่ชอบเขา

อย่าแต่ต้องเขาอีก

ความผิดบาปในวันวานล้วนผ่านพ้นไปแล้ว ชาตินี้เราเป็นเพียงศิษย์อาจารย์กันเท่านั้น

โมหรานพยุ่กายกับเตียงอยู่เช่นนั้น ก้มหน้ามองฉูหว่านหนึ่งพยายามข่มกลั้นความคิดเลยเถิด ผมยวที่เกล้าเป็นหางม้าของเขาห้อยตกลงมาจากหัวไหล่ แผ่สยายลงบนหมอนของอีกฝ่าย

ฉูหว่านหนึ่งนอนอยู่ทั้งที่ยังสวมเสื้อผ้ามัดชิด ผมยวแผ่กระจายผ่านไปสักพัก สีหน้าที่เดิมเรียบเฉยค่อยๆ สะท้อนเงาของโมหราน ดูเหมือนเขาจะตกตะลึงเล็กน้อย จากนั้นคล้ายฝันร้ายจะยังไม่จางหายไป ยังคงเหมือนไม่รู้คืบวัน เขายื่นมือช้าๆ ค้างกลางอากาศครู่หนึ่ง สุดท้ายก็สัมผัสที่หว่างคิ้วของโมหราน

“เป็นข้าผิดต่อเจ้า...”

ขณะเอ่ยเช่นนี้ น้ำเสียงนั้นช่างอ่อนโยนอย่างไรได้ยาก...เหมือนเช่นในชาติก่อน

โมหรานเหมือนได้ยินเสียงระเบิดตูม ในใจคล้ายมีบางสิ่งพังทลาย กระแสน้ำตาโถมในอก ในหัวร้อนผ่าว สติที่รวบรวมมาได้

อยากเย็นແຫລกສลายไม่เหลือลล เขาไม่ทันคิดอะไรทั้งลั้น ความปรารถนา
อันคั้นเคยทำให้เขาเ็นมตัวลงทาบทับบนร่างฉู่หว่านหนิง จุมพิตริมฝีปาก
ที่เฝอยเล็กน้อยอย่างดูต้น มีอสนัระริกฉีกกระชากเสื้อฝ้าของอีกฝ่ายอย่าง
มีอาจควบคุม ชั่วขณะนั้น เรื่องราวแต่หนหลังคล้ายคลิ่นกระหน่ำ ทุกสิ่ง
รอบด้านราวกับเกล็ดหิมะละลาย เหมือนกลับไปอยู่ที่ตำหนักภูษานอันโอโง
ตระการตาอีกครั้ง ท่ามกลางเทียนแดงมังกรหงส์ส่องสว่าง คนผู้ันดินร
สภด่าออยู่ไ้ร่างเขา หอบหายใจขณะถูกย่ำยีเกียรติ

“อือ...”

ระหว่างที่กำลังรัดรีงเกี่ยวพันกันอย่างเร่าร้อน เสียงครางหนัก ๆ
ที่ฉู่หว่านหนิงเปล่งออกมายิ่งทำให้ไม่หรานคลุ้มคลั่งกว่าเดิม ไม่ชอบอะไร
ซิงซังอะไร ห้ามแตะต้องเขาอีกอะไร ล้วนແຫລกละเอียดกลายเป็นฟอง
อากาศ

ไม่หรานรู้สึกเพียงตนยังไม่ตาย ร่างที่สั่นระริกไ้ร่างก็ยังคงเป็น
ของเขา

อยากจุมพิต อยากกอด อยากฉีกทิ้งจ้วงแขนอย่างทารุณ ให้คน
ที่สูงส่งจนมีอาจเอื้อม เ็นซาไรหัวใจดุจเขียนผู้ันครางสะอื้นร้องขอชีวิต
ไ้ร่างเขา ถูกเขากระทำจนถึงจุดสุดยอด

“ฉู่หว่านหนิง...” เขาคำรามเสียงแหบพร่า

ความซ่านสยวถึงขั้นดับสูญชำระดวงวิญญาณ ร้อนเร่าไปถึงปลายนิ้ว
เขาดูดดิงกลีบปากอ่อนนุ่มและเ็นเล็กน้อยนั้น รสชมของยาที่ยัง
ทิ้งไว้ในปากยิ่งทำให้หัวใจเขาเต้นกระหน่ำปั่นป่วน เขาคั้นเคยกับคนผู้ันมาก
เกินไป หลังจากเกิดใหม่ เพราะความอามาตแค้น จึงพยายามฝืนบังคับ
ตนเองไม่ให้ใกล้ชิดกับคนผู้ันอีก ทว่าขณะกำลังจุมพิตอีกฝ่าย มีเพียง
ไม่หรานที่รู้ว่าความเบาสบายอันมหรรษ์ถึงขั้นสลายวิญญาณกัดกร่อน
กระดูนี้ เหมือนกับคนแรมทางที่กำลังจะตายในทะเลทรายได้ลิ้มรสน้ำทิพย์
หวานล้ำ เหมือนได้ห่มคลุมเสื้อขนสัตว์อบอุ่นข้างกองไฟในยามราตรีอัน
เหน็บหนาว

เดิมคิดว่ามีชีวิตใหม่อีกครั้ง ตนจะตัดขาดจากเขาไ้

คาดไม่ถึงว่าสุดท้ายยังคงไม่อาจควบคุมตนเอง กลับถูกยั่วยุด้วย ถ้อยคำเดียวของอีกฝ่ายจนทนไม่ไหว สุดท้ายก็จุ่มพิตอีกฝ่ายอย่างอุกอาจ เช่นนี้

หากมีไช้เพราะผ่านไปเป็นนานก็ยังฉีกกระชากเสื้อผ้าบนร่างฉู่หว่านหนึ่ง ไม่ออก ทั้งจู่ ๆ ก็มีสิ่งของบางอย่างร่วงลงมาจากในอกเสื้อของอีกฝ่าย บางทีไม่ทราบอาจเลอะเลือนจนลืมหืมตัวกระทำอาจารย์ของตนโดยไม่คำนึงถึง ผลลัพธ์ที่ตามมาก็เป็นได้

ก๊ก!

โลหะที่ม้วนมีมือไม่ทราบ ร่วงลงบนที่นอน ก่อนจะกลิ้งซุก ๆ สองตลบ แล้วหยุดนิ่ง

ไม่ทราบกำลังติดพันในอารมณ์ จึงไม่สนใจบาดแผลเล็กน้อยนี้ เพียงจ้องของสิ่งนั้นอย่างขุ่นเคืองแวมหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปสู้รบกับเสื้อผ้า ที่จัดการยากบนร่างฉู่หว่านหนึ่งต่อ ตอนไม่จวบไม่กอดก็ยังมีดี แต่พอได้ ทาบทับบนร่างอีกฝ่าย ความรู้สึกเมื่อชาติก่อนก็หวนกลับมาทั้งหมด เพียงนึกถึงสัมผัสเปรี้ยวบางหนั้นแนบนเอวของฉู่หว่านหนึ่ง เขาก็รู้สึก ถูกปลุกเร้าจนไม่อาจถอนตัว

ทว่าชุดที่ทอจากไหมขาวบนร่างฉู่หว่านหนึ่งราวกับลงอาคมเอาไว้ กระชากอยู่นานก็ยังไม่หลุดออก!

ไม่ทราบลอบสบถออกมา ทูบเตี้ยอย่างแรง ลูกขึ้นเตรียมคว่ำดาบ ประจำตัวกรีดสายคาดเอวที่พันอยู่สามทบนั้น

ขณะลุกขึ้นหนึ่ง หางตาเหลือบไปเห็นวัตถุโลหะที่ตกอยู่ข้าง ๆ เดิม ไม่ทราบมิได้สนใจ แต่จู่ ๆ ความคิดแจ่มชัดเสียวหนึ่งก็แวบขึ้นมาท่ามกลาง ความเร้าร้อนในใจ

เขาชะงัก หันไปมองของสิ่งนั้นทันที

นั่นคือรัตเกล้าผีเสื้อสีทองเปล่งประกายสดใส เป็นของที่เขาสะสม ขนวิหคทองอยู่หลายวันมาซื้อให้ชยาซื้อนี้ขณะอยู่ในแดนธารดกั๊ท้อ

ตอนนั้นเขายังเป็นคนกล้ารัตเกล้าที่ชื่อผมหางม้าของชยาซื้อนี้เอง กับมือ ทั้งยังตะล่อมศิษย์น้องเล็กที่สีหน้าไม่สบอารมณ์ “เด็กน้อยก็ต้องใช้

สีทองหรือไม้ก็แดง เจ้าคูลี สดใสมิ่งนัก”

โมหรานหยิบรดเกล้านั้นขึ้นมา รู้สึกเหมือนถูกราดน้ำเย็นใส่ศีรษะ
หนึ่งอ่าง หนึ่งอึ้งตะลึงงัน

ไม่ใช่...นี่มันอะไรกัน

ของที่ข้ามอบให้ชย้าชื่อนี้ เหตุใดจึงอยู่ในอกเสื้อฉู่หว่านหนึ่ง!

หรือว่า...

ความคิดน่ากลัวอย่างหนึ่งค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในใจ โมหรานหันหน้า
ไปซ้าย ๆ สายตาที่ยังคงจ้องขึ้นเปี่ยมระคะตอกอยู่บนร่างฉู่หว่านหนึ่ง อาจารย์
หมดสติไปแล้ว โมหรานจ้องใบหน้าเขาเขม็ง มองริมฝีปากที่แดงกำเพราะ
ถูกตนจุ่มพิต หัวใจพลันเต้นไม่เป็นลำดับ

เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด

เขารู้สึกว่าตนเองบ้าไปแล้ว...

หรือว่าฉู่หว่านหนึ่งไม่ได้หลอกข้า?

หรือว่า หรือว่า...ชย้าชื่อนี้...คือบุตรชายของฉู่หว่านหนึ่งจริง ๆ?

การคาดเดานี้ทำให้โมหรานลั่นสะท้าน รู้สึกราวกับหนังศีรษะของตน
จะปริแตก!

ท่านถูกตัวจ้างโมยจูบก็ยังไม่รู้ตัว

ตอนที่ผู้หญิงคนหนึ่งตื่นขึ้นมา ก็เห็นไม่ทราบกำลังนั่งทำแกมใจลอยอยู่ที่โต๊ะ แสงตะเกียงเท่าเมล็ดถั่วสะทอนจับนัยน์ตาตำซลับของเขา ดูว่างเปล่าเลื่อนลอย

“...”

ผู้หญิงคนหนึ่งจะลุกขึ้นนั่ง แต่กลับไร้เรี่ยวแรง จึงต้องล้มเลิกความตั้งใจ

มานหลายหุยเหวิน¹ สีเทาอมม่วงพลิวไหวเบาๆ เขาหันไปมองไม่ทราบเงียบๆ แต่คนโง่งมผู้นั้นยังจมจ่อมอยู่กับตัวเอง ไม่รู้ลึกลับตัวแม่แต่น้อยว่าอาจารย์ตื่นแล้ว

เรื่องนี้ไม่อาจโทษเขา ไม่ว่าผู้ใดเมื่อรู้ว่าคนรักของตนมีบุตรกับสตรีอื่นมาก่อน ความกระทบกระเทือนที่ได้รับย่อมไม่น้อย

ชายชื่อนี้เป็นบุตรนอกสมรสของผู้หญิงคนหนึ่งจริงหรือ จะเป็นไปได้อย่างไร...ผู้หญิงหนึ่งถึงถือตัวและจุกจิกเช่นนี้ สตรีใดในโลกจะเข้าตาเขาได้

แต่หากเรื่องบุตรนอกสมรสเป็นเรื่องจริง ซาติที่แล้วผู้หญิงหนึ่งก็ต้องมีเด็กคนนั้นเช่นกัน แต่อยู่ร่วมกันตั้งหลายปี ไม่ว่าจะป็นคำพูดและ

---

¹ ลายประแจเงิน หรือลายตะขอเกี่ยวทรัพย์ เป็นลวดลายโบราณดั้งเดิมของจีนที่มีความหมายมงคล จึงเป็นที่นิยมจนถึงทุกวันนี้ เพราะนำมาใช้ได้หลายโอกาส

ท่าทีในยามปกติ หรือว่าเรื่องบนเตียงของคู่อหวนหนิง ก็ล้วนไม่มีจุดใด
ที่ใกล้เคียงกับคำว่า“เป็นสามีคนอื่น”

แต่รัดเกล้าผีเสื้อทองนี้มันอะไรกันแน่!

ไม่ทราบเอาหน้าผากไขกโตะด้วยความหงุดหงิด ลับสนจนจะบ้าแล้ว!

เดิมเขาก็ไม่ฉลาด การคิดอะไรวากวนซับซ้อนประเภทนี้ยังไม่ชำนาญ
เป็นที่สุด ยิ่งคิดศีรษะยิ่งฟองโต สุดท้ายก็กุมศีรษะถอนหายใจเฮือกๆ
พุบหน้าหนึ่งอยู่กับโตะ

“ไม่ทราบ เจ้าทำอะไร”

น้ำเสียงทุ้มหนึ่งรื่นหูใจความแทบพรา่เล็กน้อยดูหยุกขุนขานแหวก
ละเอียดดั่งขึ้นในท้อง

ไม่ทราบติดตัวผึ้ง เอ่ยหน้าตาดี “อาจารย์ ท่านตื่นแล้ว?”

“อืม” คู่อหวนหนิงโอบเอวๆ เหลือบตามองเขา “ที่นี่...คือเรือนแรม
บนเกาะน้อยหลินหลิงหรือ”

“ใช่...ใช่แล้ว” ไม่ทราบลุกขึ้น เดินมายังข้างเตียง พลันเห็นริมฝีปาก
ล่างของคู่อหวนหนิงคล้ายจะแตกเล็กน้อย นึกได้ว่าเมื่อครู่ลืมตัวไปชั่วขณะ
จนไม่อาจควบคุมตนเอง โบกหน้าพลันแดงเถือก

เห็นเขาจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว คู่อหวนหนิงจึงถาม “เป็นอะไรไป”

“ไม่มีอะไร ไม่มีอะไร” ไม่ทราบโบกมือซ้ำๆ เบี่ยงหัวข้อสนทนา
“คืออย่างนี้ ตอนอยู่ที่หอเซวียนหยวน จู่ๆอาจารย์ก็หมดสติไป ข้าจึงอุ้ม...
แต่ก็ พาท่านมาพักที่นี่ ทั้งยังให้หมอยาจากนั้นก็...”

ก็ได้ยินท่านละเมอ นึกถึงเรื่องในอดีต จึงทนไม่ไหวจูบท่านไป

แต่คำพูดเหล่านี้ไหนเลยจะเอ่ยออกจากปากได้ เสียงของไม่ทราบ
ยิ่งพูดยิ่งเบา แววดตาเล็กล็กอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้น ดูกระอักกระอ่วน
อย่างเห็นได้ชัด

คู่อหวนหนิงได้ยืนยันว่าเขาตามหมอมานี้ ช้ายังเห็นสีหน้าเขาผิดปกติ
หัวใจก็เต้นรัว กลัวว่าเขาจะรู้เรื่องที่ตนถูกพิษทำให้ร่างกายกลายเป็นเด็ก
มือขยุ้มผ้าห่มเงียบๆ อย่างอดไม่ได้ ขณะถามเสียงแทบพรา่

“หมอมว่าอย่างไร”

“หมอบอกว่าอาจารย์ได้รับผลกระทบจากเทพคัสตรา ทำให้ร่างกายไม่อาจต้านทาน” โม่หรานลั้งเลครู้หนึ่ง ก่อนเอ่ยต่อ “อาจารย์ แก่นวิญญานท่าน...”

“ไม่เป็นไร อ่อนแอกว่าคนทั่วไปเท่านั้น”

โม่หรานตะลึง เดิมเขายังคิดถึงเรื่องรอยแผลบนหน้าอกของฉู่สวีกับฉู่หว่านหนึ่ง คาดเดาว่าระหว่างสองคนน่าจะมีบางอย่างเชื่อมโยงกัน บางอย่าง ทว่าพอได้ยินฉู่หว่านหนึ่งเอ่ยเช่นนี้ ก็ดูเหมือนจะมีได้เป็นเช่นนั้น จึงอดถามไม่ได้ “เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ อาจารย์ฝีมือกังกาง แก่นวิญญานยอมไม่มีทางอ่อนแอโดยกำเนิดแน่นอน เป็นเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด”

“นานมากแล้ว ตั้งแต่ได้รับบาดเจ็บเมื่อหลายปีก่อน ก็เป็นเช่นนี้มาตลอด” ฉู่หว่านหนึ่งโบกมืออย่างไม่ไยดี สิ่งที่เขากังวลมิใช่เรื่องนี้... แต่เป็น “หมอยังพูดอะไรอีกหรือไม่”

โม่หรานส่ายหน้า “ไม่มีแล้ว”

แสงเทียนสลัวราง ฉู่หว่านหนึ่งมองเขาอย่างจริงจัง “เช่นนั้นเมื่อครูเจ้าเอาหัวโขกโต๊ะทำไม”

“...” โม่หรานทนอึดอัดอยู่สักพัก สุดท้ายก็ทนไม่ไหว เปิดเผยเสียตื้อๆ ล้วงรัดเกล้าผีเสื้อทองนั้นออกจากในแขนเสื้อมาวางไว้บนฝ่ามือ “ข้าพบสิ่งนี้”

“...”

“บนตัวท่าน”

รัดเกล้าเปล่งประกายสีทองแวววาว หัวใจของฉู่หว่านหนึ่งดิ้นวูบ เขารู้อยู่แล้วว่าสุดท้ายก็ปิดไม่อยู่

ฉู่หว่านหนึ่งถอนหายใจ นิ่งเงียบไปนาน ทั้งสองคนไม่มีใครพูดอะไร สุดท้ายเขาหาลับตาลง กำลังจะบอกความจริงออกไป กลับได้ยินโม่หรานพึมพำเบาๆ “อาจารย์ ซย่าซือนี่...คือบุตรชายท่านจริง ๆ หรือ”

ฉู่หว่านหนึ่ง “...”

ตาเบิกกว้าง เลือดในกายที่เย็นจนจับแข็งเมื่อครูไหลเวียนอีกครั้ง พูดไม่ออกไปชั่วขณะ ฉู่หว่านหนึ่งได้แต่จ้องไม่เวยอวี่ที่มีสีหน้าสับสนอยู่

ข้างเตียงหนึ่งๆ แวดตาค่อยๆ สื่อความหมายเป็นคำว่า ‘ปัญหาอ่อน’

“ถูกต้อง” จู๋หว่านหนิงยื่นมือไปเก็บรัตเกล้าผีเสื้อทองกลับมาอย่างเฉยชา โดยไม่รอให้โม่หฺรานตอบสนอง “เคยบอกเจ้าแต่แรกแล้วมีไช้หรือเหตุใดจึงถามอีก”

โม่หฺรานปิดหน้ากล่าว “ข้าเพียงแค...ถามดูให้แน่ใจอีกที...”

แม้จู๋หว่านหนิงจะยอมรับแล้วข้าเล่าว่าชายชื่อนี้คือเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา ทว่าสุดท้ายโม่หฺรานก็ยังคงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขาขมความอัดอั้นอย่างรุนแรงเอาไว้ ลอบตัดสินใจว่า รอเจอชยาชื่อนี้ก่อน จะต้องถามเขาให้ได้ ตราบใดที่สองคนนี้ไม่หยุดเลือดพิสูจน ให้ตายข้าก็ไม่มีวันเชื่อ!

หลังจากปรับลมหายใจสักพัก กำลังวังชาของจู๋หว่านหนิงก็ค่อยๆ กลับคืนมา ลูกชิ้นหนึ่งบนเตียงได้

“เสื้อผ้าข้า...”

เขารูบอกเลือดตนเอง ตกตะลึงเล็กน้อย ก่อนจะนวดหน้า “เหตุใดจึงไม่เรียบร้อยเช่นนี้”

โม่หฺราน “แค็ก”

ด้วยกลัวว่าเขาจะจ่าอะไรขึ้นมาได้ โม่หฺรานจึงรีบหาเรื่องพูด “อาจารย์ ท่านหิวแล้วกระมัง ได้ยินว่าอาหารที่นี่ไม่เลว ทำน้ำแกงเต้าหู้ฝอย² ได้อร่อยเป็นพิเศษ เราลงไปลองชิมดูดีหรือไม่ ข้าเลี้ยงเอง”

จู๋หว่านหนิงเหลือบมองเขาด้วยสายตาเย็นชา “เป็นเงินที่ข้าให้เจ้ามีไช้หรือ”

แม้จะกล่าวเช่นนี้ แต่ยังคงสะบัดแขนเสื้อกว้าง ผลักประตูเดินลงไปยังชั้นล่าง

²“เหวินซือโต้วฝู” หรือ “เต้าหู้เหวินซือ” เป็นอาหารขึ้นชื่อของไหวหนยาง (มณฑลเจียงซู) เล่ากันว่าเป็นอาหารที่จักรพรรดิเฉียนหลงโปรดปราน มีกรรมวิธีการทำที่ประณีต โดยนำเต้าหู้มาซอยเป็นเส้นเล็กละเอียดยิบเท่าๆ กัน ใส่ลงในน้ำแกงที่เคี่ยวจนเข้มข้น คนให้เส้นเต้าหู้กระจาย ใส่น้ำและผักตามชอบ

อาหารบนเกาะน้อยหลินหลังคล้ายคลึงกับอาหารหยางโจว สดใหม่มีเอกลักษณ์ รสชาติกระเดียดหวาน ซึ่งเข้ากับความชอบของฉูหว่านหนิง ยามนี้งานประมูลของหอเซวียนหยวนสิ้นสุดลงแล้ว เหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญส่วนใหญ่ออกเดินทางจากไปแล้ว พวกโมหรานจองห้องพัก จึงไม่ต้องเจาะจงสวมเสื้อคลุมปิดบังตัวตน พอสองคนนั่งลงที่โต๊ะ เสี่ยวเอ๋อร์ก๊ยกซาปี้หลัวซุน^๓ มาสองถ้วย พร้อมยื่นรายการอาหารให้ ก่อนจะถอยออกไป

“อาจารย์ดูก่อนเถอะ”

“เจ้าเลือกเลย อาหารแถบเจียงหนาน ข้ากินได้หมด” ฉูหว่านหนิงว่าพลางยกถ้วยขึ้นจิบ

ทว่าพอน้ำชาแตะถูริมฝีปาก เขาก็มึนคิ้วจับ “...”

โมหราน “เป็นอะไรหรือ ลวกปาก?”

“...ไม่เป็นไร อาจเพราะอากาศแห้ง ปากเลยแตกนิดหน่อย” ฉูหว่านหนิงกล่าว พลางลูบริมฝีปากของตนอย่างเคลงใจ

แปลกจริง ปากแตกตั้งแต่เมื่อใด

“...”

โมหรานก้มหน้าด้วยความร้อนตัวทันที

กว่าอาหารจะยกมาตั้งโต๊ะต้องใช้เวลาสักพัก ระหว่างนี้ฉูหว่านหนิงกับโมหรานจึงคุยกันถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในหอเซวียนหยวน เนื่องจากทั้งสองออกจากงานก่อน จึงไม่รู้ว่าสุดท้ายเทพศาสตราตกอยู่ในมือผู้ใด แต่ก็ไม่เป็นไร เพียงออกไปสอบถามดูก็รู้แล้ว

ระหว่างพูดคุย บนโต๊ะก็ค่อยๆ เต็มไปด้วยอาหารหยางโจวละลานตา ฉูหว่านหนิงเห็นว่าจะไม่ได้ข้อมูลอะไรมากไปกว่านี้ จึงไม่คุยเรื่องนี้อีก เขากวาดตามองถ้วยชาเต็มโต๊ะ เจียบไปสักพักก็ตัวตาสายตาขึ้นจ้องเด็กหนุ่มที่ยิ้มอย่างประหม่าอยู่ตรงข้าม

ฉูหว่านหนิงถาม “เจ้าเคยมาเจียงหนานมาก่อน?”

โมหรานซึ่งผ่านมาแล้วชาติหนึ่งย่อมเคยไปยลทิวทัศน์ของดอกชิง

^๓ชาเขียวประเภทหนึ่งของมณฑลเจียงซู จัดเป็น 1 ใน 10 อันดับสุดยอดชาจีน

ในหมอกฝนของเจียงหนานมาก่อน แต่เขาไม่ลืมว่ายามนี้ตนเพิ่งอายุสิบเจ็ดปี เพิ่งมาอยู่ที่ยอดเขาสี่เอ็งได้สองปีกว่า ดังนั้นจึงสายหน้าทันที “ไม่เคย”

จู่หว่านหนึ่งหลุบตา สีหน้าเรียบเฉย เอ่ยเสียงกังวาน “แต่อาหาร ทั้งโตะนี้เจ้ากลับสั่งได้ดี”

“...!”

ไต้ยีนเช่นนี้ โม้หรานพลันนึกขึ้นได้ อาหารของตนล้วนสั่งตาม ความชอบของจู่หว่านหนึ่ง เดิมอยากให้เขากินดีสักหน่อยเพื่อฟื้นฟูร่างกาย กลับลืมไปว่าตนไม่ควรรู้เรื่องอาหารไหวหยางดีเช่นนั้น

“ตอนเด็กๆ เข้าทำงานในครัวของโรงดนตรี ต่อให้มีอาหารมากมาย ที่ไม่เคยลิ้มลอง แต่อย่างน้อยก็เคยไต้ยีนมาบ้าง”

จู่หว่านหนึ่งไม่ได้ชักใช้ต่อ “กินข้าวเถอะ”

เจียงหนานติดน้ำ ซ้ำเกาะน้อยหลินหลิงยังมีกุ่มหอยปูปลาอุดมสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้บนโตะไม้จี่มู่ทรงจัตุรัสจึงเต็มไปด้วยอาหารทะเลและอาหารจาก แม่น้ำครบถ้วน ปลาไหลกรอบเปรี้ยวหวานเหลือยี่ ปลาเก๋ยี่ร่างกระรอก ทอดเปรี้ยวหวาน⁴ กุ้งนึ่ง หอยสังข์หนึ่งดอกเบญจมาศ ปลาเหลียนตุ๋น ทรงเครื่อง⁵ กลิ่นหอมฉุย

ส่วนอาหารจานผักและเนื้อสัตว์ อาหารเรียกน้ำย่อยและของหวาน ก็ล้วนตระเตรียมอย่างพิถีพิถัน สวยงามชวนลิ้มลอง

หัวสิงโต⁶ เนื้อปู้น้ำใส หมูกุ่มเย็น แกงไก่ตุ๋นเต้าหู้เส้น เลี้ยวหลงเปา ไล้่น้ำแกง แกงเต้าหู้ฝอย และอีกมากมายจนบรรยายไม่หวาดไม่ไหว

⁴“ซงสู๋ยอวี” คืออาหารที่ทำจากปลาเก๋ยี่ตัวใหญ่ เนื้อเยอะ ก้างน้อย นำมาบั้งเนื้อถี่ๆ เมื่อนำไปทอด เนื้อส่วนที่ดูแข็งจะตั้งตัวสูงและฟูขึ้น ทำให้ดูคล้ายตัวกระรอก จากนั้นราดน้ำปรุงรสลงไป

⁵“ซุ่ยยี่เหลียนอวี” เป็นอาหารดั้งเดิมขึ้นชื่อของมณฑลเจียงซู ปลาเหลียน คือปลาลิ้น หรือปลาเกล็ดเงิน เป็นปลาหัวโต อยู่ในวงศ์ปลาตะเพียน ตามภัตตาคารจีนนิยมนำมาประกอบอาหาร หรือกินเป็นปลาดิบ

⁶“ซือจี้เถว” หรือลูกชิ้นหัวสิงห์ เป็นอาหารไหวหยางเช่นกัน สูตรดั้งเดิมทำจากเนื้อหมู นำมาปั้นเป็นก้อนกลมใหญ่ ตู่น้ำแดง หรือน้ำใส กับผักจำพวกกะหล่ำปลี ทำให้ดูเหมือน แฉงคอสึงโต ต่อมามีการพลิกแพลงหลากหลายขึ้น โดยอาจผสมกับเนื้อปู เนื้อวัว หรือทำเป็นแบบมังสวิรัตก็ได้

ม่หฺรานเอามือเท้าแ้กั่ม มองเสี้ยวเอ้อร์วางจางนหมดอกกั๊ยลงบน
โต๊ะเป็นอย่งสุดท่าย จากนั้มองคูหว่านหนิงเจี้ยบๆ พลางคิดในใจ วันนั้
ม่อาหารมากเช่นนั้ ม่รู้เขาจะเลือกกินอย่งไหนก่อน

พอดคิดแล้วก็ลอบเด็มพันกับตนเอง

ต้องเป็นหัวสิงโตเน้อปูแน้

นี่คืออาหารหยางโจวที่คูหว่านหนิงโปรดปรานที่สุด ดังคาคด หลังจาก
อาหารทุกจางนตั้งโต๊ะเรี้ยบร่อยแล้ว ตะเกียบของเขากั๊ยเ้าไปที่จางนนั้นก่อน
โดยม่ลั้งเลแม่แต่น้อย

ม่หฺรานลอบถอนใจ คนผู้นั้เดาง่ายอะไรอย่งนั้ ม่ว่าจะกินหรือ
ทำอะไร ลั้วนม่เคย...

ตุ้บ! หัวสิงโตกลมดึ๊กน้ารักลูกหนิงตกลงในชามม่หฺราน

เปลี่ยน...

ม่หฺรานเงยหน้าขึ้นอย่งอั้งงัน สีหน้าฉายแววตกใจ “อะ...อาจารย์”

“หลายวันนั้ร่างกายข้าเจ็บป่วย ربกวนเจ้าดูแลแล้ว”

ข้าม่ได้ฟังคิดไปกรรมัง ม่หฺรานตกตะลึงยั้งกว่าเด็ม

คูหว่านหนิงบอกข้าว่า... “ ربกวนเจ้าดูแล?”

ชาติก่อนเขาม่เคยได้ยินอาจารย์เอ่ยคำพูดเช่นนั้เลยสักคร้ง!

คูหว่านหนิงเห็นใบหน้าเด็กหนุ่มที่นั้งฝั่งตรงข้ามค่อยๆ แดงขึ้น
หว่างคิ้วคลายออก ดวงตาค่อยๆ เบิกกว้าง ผมเส้นหนิงตรงหน้าผาก
ซีโตเด่ ลันไหวไปมา คูหว่านหนิงรู้ลึ้กทำตัวม่ถูกอย่งบ้าง แต่ยั้งต้องรักษา
มาด จั้งจิบชาอย่งเยือกเย็น

เจ็บบากชะมัด...

ความจริงช่วงที่เขายู่กับม่หฺรานในฐานะชย้าชื่อนั้เน้น คูหว่านหนิง
นึ้กตำหนิตนเองเสมอ ตกกลางคีนมาคิดทบทวน ก็รู้ลึ้กว่าที่ผ่านมาตน
เข้มงวดแข็งกระด้างเกินไปจริงๆ กับม่หฺรานยั้งม่เคยปกปิดสีหน้าทำที่
นับจากนั้มา เขาจั้งบอกตนเองว่า รอให้ร่างกายฟื้นคีนสภาพดั่งเด็มแล้ว
จะม่ทำเช่นนั้เน้ออีกเป็นอันขาด จะมากจะน้อยก็ต้องเปลี่ยนแปลงบ้าง

ตอนทีเสี้ยวนจีมายังแดนธารดอกท้อ คูหว่านหนิงกระแอมกระไอ

อยู่นาน กว่าจะฝันเอ่ยปากถามเขาได้ว่าทำอะไรศิษย์จึงจะกลัวตนเองน้อยลง

เสวียนจิตตกตะลึงเล็กน้อย จากนั้นก็บอกว่า “อันดับแรก ท่านต้องแสดงความรักและห่วงใยต่อศิษย์อย่างเหมาะสม”

แสดงความรักและห่วงใย...

ฉูหว่านหนึ่งนึกได้ว่าโมหรานอาจไม่เคยกินหัวสิงโตเนื้อปู ดังนั้นจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “หัวสิงโตเนื้อปูน้ำใส ใช้หมุดติดมันชั้นดีมาลึบละเอียด ผสมกับไขกุ้ง เนื้อปู และไขปู บั่นเป็นก้อนกลมเนื้อแน่น นำหัวสิงโตที่บั่นได้รูปแล้วเคี่ยวในน้ำแกงใส ใส่ผักชิงไชลงไป เวลากินตักใส่หม้อดินเผา สีสันสวยงามยิ่งนัก”

“...”

โมหรานนั่งงันไปแล้ว

กินข้าวก็กินข้าวสิ จะร้ายตำรับอาหารทำไม!

ฉูหว่านหนึ่งกลับรู้สึกว่ตนอดุตสำหอดทนแนะนำ นับเป็นการแสดงความรักความห่วงใยอย่างหนึ่งต่อศิษย์ ดังนั้นการกินอาหารในเวลาต่อมา โมหรานจึงชิมอาหารแต่ละจานรอบหนึ่ง พลองฟังบรรยายรายละเอียดอาหารยาวเหยียดที่เหมือนกับท่องมาจาก *บันทึกอาหารเจียงไฮว*

หากมิใช่เพราะน้ำเสียงฉูหว่านหนึ่งทุ้มต่ำไพเราะ โมหรานคงล้มโต๊ะไล่คนไปแล้ว

“นี่ ได้ยินข้าวหรือไม่ ของประมุขชั้นสุดท้ายของหอเซวียนหยวน ถูกคนสำนักหฺรูเฟิงแห่งหลินอี่ประมุขไปได้!”

ห้องรับรองส่วนตัวกันแยกด้วยมู่ลี่ไม้ไผ่ เสียงพูดคุยกันในห้องข้างๆ ค่อนข้างดัง พวกโมหรานจึงได้ยินอย่างชัดเจน

ฉูหว่านหนึ่งพลันหยุดแนะนำ “หมู่วุ่นเย็น” แลกเปลี่ยนสายตากับโมหราน จากนั้นก็จจจ่อเงี้ยวหูฟัง

ชายหยาบกระด้างคนหนึ่งกำลังพูด “จะไม่ได้ข่าวได้อย่างไร เป็นเทพคัสตรากระมัง ราคาสามล้านล้านตำลึงทอง จ่ายทันทีตรงนั้น ไอ้หยาราาคาสูงเสียดฟ้าจริง ๆ ชาตินี้ข้ายังไม่เคยเห็นเงินมากถึงเพียงนั้นมาก่อนเลย”

หน้าผิวยุ่งยากใจ “แม่สำนักนี้เป็นสำนักใหญ่เลื่องชื่อในโลกบาเพ็ญเพียร
ระดับสูง แต่ข้าเคย...”

เขาเพิ่งพูดได้เพียงครึ่งเดียว จู่ๆในโถงใหญ่ก็มีเสียงโหวกเหวก
ดังมา “เหล่าป่านเหนียง ให้เจ้าहार้อยตำลึงทอง จัดการเตรียมพื้นที่ทันที
ไล่ลูกค้าพวกนี้ออกไปให้หมด! วันนี้คุณชายน้อยของเราจะhemมาที่นี่!”

ตัวเจ้าไหนเลยจะใช้พันห้ามาตะเปิดได้

เสียงยิ้มแยมยืนดิของเหล่าป่านเหนียงดังมา “นายท่านนักพรต ใจกว้างนัก พอดวงเงินที่ก็ห้าร้อยตำลึงทอง ช่างทำให้บ่าวเบิกบานใจ เหลือเกิน แต่เราเปิดกิจการทำการค้า ต้องถ้อยที่ถ้อยอาศัย ไหนเลยจะไล่ ลูกค้าคนอื่น ๆ ได้ ท่านว่าเช่นนี้ดีหรือไม่ ห้องรับรองส่วนตัวที่ใหญ่ที่สุดของ หอกุญฐ์เป็นห้องที่จัดไว้สำหรับลูกค้าสูงส่งใจกว้างเช่นนายท่านโดยเฉพาะ ข้าจะพาท่านไปดู...”

ยังพูดไม่ทันจบ เสียงฟังโตะลุ่มแก้อีกก็ดังขึ้น

“ดูอะไร! ข้าไม่สนว่าจะจะเป็นหอกุญฐ์หรือหอกุญ^๑ อะไร... บัดจบ! ซ่อนตั้งได้แยมมาก ไม่เอาๆ ให้เจ้าหนึ่งพันตำลึงทอง ไล่พวกเขาไป!”

“นายท่านนักพรตอย่าทำให้บ่าวลำบากใจเลย ท่านก็ดูเป็นผู้มีการศึกษาที่เข้าใจเหตุผล” เหล่าป่านเหนียงยังคงลอยหน้าลอยตาพูดพล่าม พลางส่งยิ้มหวาน “ชายขวาล้วนเป็นลูกค้า หากท่านไม่พอใจหอกุญฐ์ ข้าก็เปลี่ยนที่ใหม่ให้ท่านได้ สถานที่อาจจะเล็กไปบ้าง แต่สง่างาม ทั้งยัง จัดแสดงฝีมือร้องรำให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ท่านว่าเช่นนี้ดีหรือไม่”

“ไม่ดี! ไม่ดี! พันห้า! ให้ทุกคนไสหัวไป!” น้ำเสียงกระด้างคำราม อย่างเดือดดาล “อย่ามัวรำไร! ประเดี๋ยวคุณชายของข้ามาแล้วจะไม่พอใจ!”

---

^๑“กุญฐ์” แปลว่า หมอกहनดิน “กุญ” แปลว่า เต่า

“วา...” พันตำลึงทองสำหรับหลาย ๆ คนอาจจะมาก แต่สำหรับ โม่ทรานที่เคยเป็นตัจฉินแห่งโลกมนุษย์ ฟังแล้วช่างน่าขันลึนดี รู้ไว้เสียด้วย ว่าชาติก่อนเขาใช้จ่ายตามอำเภอใจ ชื่อของมีค่ามากมายให้ซึ่งชีวิตง เหล่านั้นล้วนมีมูลค่ามหาศาล ด้วยเหตุนี้เขาจึงกัดตะเกียบ ดวงตา เบิกกว้าง ยิ้มพลาบเอ๋ยกับจู่หวานหนึ่งเบาๆ “อาจารย์ฯ ท่านฟังคนผู้นี้ พันห้าก็คิดโล่เราออกไปแล้ว”

จู่หวานหนึ่งเหลือบมองเขา ก่อนจะเลิกมูสิ่ไม่ไผ่ของห้องรับรอง ส่วนตัว มองลงไปชั้นล่าง

เห็นในโถงมีคนกลุ่มใหญ่แน่นขนัดไปหมด แม้พวกเขาแต่งกาย ธรรมดาสามัญ มองไม่ออกว่าเป็นคนสำนักใด แต่ที่เอวทุกคนล้วนพกดาบ ล้ำค่าชั้นดีที่เปล่งประกายเย็นเยียบ มือจูงหมาป่าปีศาจที่น้ำลายไหลย่อยย ตรงมุมปาก ราคาของดาบล้ำค่าอาจซี้ซั๊ดได้ยาก แต่หมาป่าปีศาจนั้นก็กลับมี มูลค่าสูง สำนักฝึกบำเพ็ญเล็ก ๆ ทั่วไปเพียงแค่ตัวเดียวก็หาได้ยากแล้ว แต่พวกเขากลับมีคนละตัว เห็นชัดว่ามีฐานะอย่างยิ่ง

ลูกคำที่เดิมกำลังกินข้าวต่างมองคนกลุ่มนี้ด้วยความตกใจและ หวาดกลัว ในห้องโถงเงียบกริบ

จู่ ๆ เวงสีซาวก็พุ่งเข้ามาในเรือนแรม ทุกคนต่างตกตะลึง ก่อนจะ ถอยกรูดไปด้านหลัง ผู้ที่ชั่วร้ายอ่อนแออย่างร้องขึ้นมา “ปีศาจ ๆ!”

สิ่งที่พุ่งเข้ามาคือหมาป่าปีศาจสีขาวปลอดสูงเท่าคนสามคน นัยน์ตา แดงกำดุดจโหด ขนมันวาวดุจเส้นไหม เขี้ยวแหลมคมวาววับยาวเท่าแขน ชายฉกรรจ์

ทว่าบนร่างขนาดใหญ่อันของสัตว์ดุร้ายตัวนี้กลับมีชายหนุ่มหน้าตา หล่อเหลา แววดาโอหังนั่งพาดขาอยู่อย่างสบายใจ ชายหนุ่มผู้นั้นสวมเกราะ ล้ำสัตว์ ได้ชุดเกราะคือเสื้อสีแดงสด ข้อมือเสื้อปักลายดินทองอย่างเป็น ระเบียบ ศีรษะสวมหมวกเกราะ พู่แดงห้อยลงมาจากยอดหมวกเกราะ ที่เป็นรูปสิงโตเงินอมตะวัน บนตักมีคันธนูหยก น่าจะเป็นอาวุธประจำ กายเขา

พอผู้ฝึกบำเพ็ญที่ไอ้อวดศักดิ์ดาเหล่านั้นเห็นเขา ก็คุกเข่าข้างหนึ่งทันที

กำหมัดทาบหน้าอก เอ่ยพร้อมเพรียงกัน “น้อมต้อนรับคุณชาย!”

“เออละ” ชายหนุ่มโบกมือด้วยสีหน้าหงุดหงิด “ให้พวกเจ้ามาจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ชักช้าอืดอาด น้อมต้อนรับอะไร น้อมต้อนรับหัวสุนัขพวกเจ้าสิ!”

“ฟรีด” ไม่หรรษาหลุดหัวเราะ เอ่ยกับजूทว่านหนิง “เขาบอกว่าพวกเขา น้อมต้อนรับหัวสุนัข เช่นนั้นตัวเขามิใช่หัวสุนัขหรือกรี้”

“...”

ชายหนุ่มนั่งอยู่บนลำคออ่อนนุ่มของหมาป่าปีศาจ เอ่ยด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ “เจ้าของเรือนแรมซอมซ่อแห่งนี้เล่า คือผู้ใด”

เหล่าป่านเหนียงแม่หวาดกลัว แต่ยังคงฝืนเดินเข้าไปอย่างสงบนิ่ง พร้อมรอยยิ้ม “ลบหลู่ดวงตาสูงส่งของเซียนจวินแล้ว เจ้าของเรือนแรมนี้คือบ่าวเอง”

“อ้อ” ชายหนุ่มเหลือบมองนาง “คุณชายเช่นข้าจะเข้าพัก แต่ไม่คุ้นเคยกับผู้คนแอดดส่งเสียงโหวกเหวก เจ้าบอกพวกเขาสักหน่อย ข้าจะชดเชยเงินให้”

“แต่ว่าเซียนจวิน...”

“รู้ว่าเจ้าลำบากใจ เจ้าเอานี้ไปขอโทษลูกค้าแต่ละโต๊ะแทนข้า หากมีผู้ใดไม่ยอมจริงๆ เช่นนั้นก็ช่างเถิด” ชายหนุ่มว่าพลางโยนถุงแพรใบหนึ่งให้เหล่าป่านเหนียง เมื่อเปิดออก ด้านในคือลูกกลอนเก้าโคจรคืนปราณสีทองอร่ามจำนวนหนึ่ง ลูกกลอนนี้ช่วยเพิ่มฐานการฝึกบำเพ็ญได้ภายในสิบวัน ในท้องตลาดเม็ดละสองพันกว่าตำลึงทอง เหล่าป่านเหนียงรับมาสีหน้าแปรเปลี่ยนเพราะความใจกว้างของอีกฝ่าย ก่อนจะผ่อนลมหายใจเงียบๆ

ไม่มีผู้ฝึกบำเพ็ญคนใดจะปฏิเสธของดีเช่นนี้ การเชิญคนออกไปเช่นนี้ย่อมเป็นเรื่องที่พอจะเอ่ยปากได้

เหล่าป่านเหนียงเอ่ยขอร้องและมอบของขวัญให้ทีละคน ชายหนุ่มอ้าปากท้าว ก้มหน้ามองเหยียดผู้ติดตามกลุ่มนั้น “เศษสวะทั้งนั้น ต้องให้ข้าล้างมือเอง”

คนทั้งซ้ายขวาหันไปมองตากัน ก่อนจะรีบเอ่ย “...คุณชายปราคาเบรื่องคุณชายมากบารมี”

ไม่นานผู้คนก็สลายตัวไป นอกจากจู่หว่านหนึ่งกับโม่หฺรานที่มีได้สนใจเงินและลูกกลอน คนอื่นล้วนคิดว่าข้าวของสัมภาระออกจากเรือนแรมไปพักที่อื่นโดยไม่บ่นแม่แต่น้อย

เหลาป่านเหนียงกล่าว “คุณชาย ทุกคนไปกันหมดแล้ว เหลือเพียงลูกค้าสองคนที่บอกว่าดีกมากแล้ว คนหนึ่งในนั้นร่างกายเจ็บป่วย ไม่อยากไปหาที่พักอื่น ท่านว่า...”

“ช่างเถอะๆ ข้าไม่คิดเล็กคิดน้อยกับคนไข้โรค” ชายหนุ่มโบกมืออย่างพอใจ “อย่ารบกวนข้าก็พอ”

จู่หว่านหนึ่งที่เป็นคนไข้โรค “...”

เหลาป่านเหนียงหน้าบาน รีบเอ่ยอย่างกระตือรือร้น “คุณชายช่างเมตตานัก ดีกแล้ว คุณชายจะพักผ่อนหรือว่ากินอะไรสักหน่อยก่อน”

ชายหนุ่ม “หิวแล้ว ยังไม่พัก ข้าจะกินข้าว”

“คุณชายจะกินข้าว เช่นนั้นเรือนแรมเราจะนำอาหารที่ดีที่สุดมาต้อนรับ อาหารที่พ่อครัวของเราเชี่ยวชาญที่สุดคือหัวสิงโตเนื้อปู² หมูวุ้นเย็น...”

“หัวสิงโตระบายโทสะ?” เห็นชัดว่าชายหนุ่มมิใช่คนทางใต้ ทั้งไม่ชอบกินอาหารทางใต้ พอได้ยินชื่ออาหารนี้ก็ชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นก็นวดหน้าโบกมือ “ไม่เอา ฟังไม่รู้เรื่อง พุดจาเถอะเหอะอะไร”

เดิมคิดว่าเป็นบุตรหลานตระกูลขุนนาง ตอนนีดูเหมื่อนน่าจะเป็นพ่อค้าที่ร่ำรวยบุงบับ

เหลาป่านเหนียง “...เช่นนั้นคุณชายต้องการอะไรบ้าง ขอเพียงร้านเราทำเป็น ล้วนทำได้หมด”

“ง่ายๆ” ชายหนุ่มชี้ไปทางพวกผู้ติดตามของเขา “หั่นเนื้อวัวให้

² ภาษาจีนอ่านว่า “เซี่ยเฟิ่นชื่อจีโถว” ซึ่งออกเสียงใกล้เคียงกับ “เซี่ยเฟิ่นชื่อจีโถว” ที่แปลว่า หัวสิงโตระบายโทสะ

พวกเขาคนละห้าซั่ง เฉพาะข้าคนเดียว เอาเนื้อวัวมาลิบซั่ง สุราเซาจีว³ หนึ่งซั่ง ข้าแพะสองขา เอาเท่านี้แหละ ดึกมากแล้วมีอาจกินมากเกินไป รongห้องลักหน้อยก็พอ”

โม่หราน “วา...”

ครั้นหันหน้ากลับมาคิดจะหัวเราะเยาะความกินจุเหมือนยัดทะนาน ของชายหนุ่ม กลับเห็นฉู่หว่านหนึ่งกำลังจ้องชายหนุ่มผู้นั้นตาไม่กะพริบ แหวตาดูคลุ่มเครือ

โม่หรานถาม “อาจารย์เหมียงรู้จักเขา?”

“อืม”

เดิมเขาเพียงแค่อถามเรื่อยเปื่อย คิดไม่ถึงว่าฉู่หว่านหนึ่งจะรู้จักจริงๆ จึงอดประหลาดใจไม่ได้ “อะไรนะ เช่น...เช่นนั้นเขาคือ”

“บุตรชายคนเดียวของเจ้าสำนักทรูเฟิง” ฉู่หว่านหนึ่งเอ่ยเสียงเบา “หนานกงชื่อ”

“...” โม่หรานกล่าวในใจว่า มิน่าฉู่หว่านหนึ่งจึงรู้จัก ถึงอย่างไร ฉู่หว่านหนึ่งก็เคยเป็นเค่อซิงของสำนักทรูเฟิงแห่งหลินอี บุตรชายของ เจ้าสำนัก เขาต้องเคยพบแน่นอน และมิน่าข้าไม่รู้จัก ซาติก่อนตอนที่ข้าฆ่าล้างสำนักทรูเฟิง หนานกงชื่อผู้นี้ป่วยตายไปแล้ว

ในตอนนั้นเขายังบอกว่าบุตรชายของเจ้าสำนักผู้นี้คือคนพิการ ซี้โรค คิดไม่ถึงว่าวันนี้ได้พบ กลับเป็นชายหนุ่มโอหังที่ร่างกายแข็งแรง กระฉับกระเฉงเช่นนั้น

...เหตุใดจึงป่วยตาย เป็นโรคปัจจุบันรี

หนานกงชื่อดีมีกินอย่างสำราญใจอยู่ชั้นล่าง ไม่ทันไรก็ทะเลาะแพะสองขาและกินเนื้อวัวลิบซั่งหมดเกลี้ยง ราวกับลมหอบเมฆ ช้ำยังดื่มสุรา อีกลายสาม โม่หรานมองดูอยู่ชั้นบนพลางเดาะลิ้นไม่หยุด

“อาจารย์ สำนักทรูเฟิงใส่ใจเรื่องความสง่าภูมิฐานเป็นที่สุดมิใช่หรือ

³ เหล้าขาวที่ทำให้ระดับแอลกอฮอล์เข้มข้นขึ้นด้วยไฟ (การกลั่น) จึงมีชื่อเรียกว่า “เซาจีว” หรือ “สุราเผา”

เกิดอะไรขึ้นกับประมุขน้อยผู้นี้ ดูเหมือนไม่เอาไหนยิ่งกว่าเซวียเหมิงเหมิง⁴ของเราเสียอีก”

ฉูหว่านหนิงปลัดศิระษะที่เอียงเข้ามาใกล้ของเขากลับไป ตายังมองดูเหตุการณ์ด้านล่าง “อย่าเที่ยวตั้งฉายาส่งเดชให้พี่น้องร่วมสำนักของเจ้า”

โมหรานหัวเราะแหย่ๆ กำลังคิดจะเอ่ยต่อ แต่เพราะปลายนิ้วฉูหว่านหนิงจิ้มศิระษะเขาอยู่ แขนเสื้อปลิวดูจเมฆหมอกจึงตกบนใบหน้าเขา เนื้อผ้าเบาหวิว คล้ายไหมทว่ามีใช้ไหม คล้ายต่วนแต่มีใช้ต่วน สัมผัสอบอุ่นและเย็นเหมือนน้ำ ช่วงขณะนั้นพลันนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงตกตะลึงไป

เมื่อครู่ตอนอยู่ในห้อง ตนเลอะเลือนจนกระซอกเสื้อผ้าฉูหว่านหนิงกระซอกอยู่นานก็กระซอกไม่ออก เขาคิดว่าฉูหว่านหนิงสวมเสื้อผ้ามิดชิดแน่นหนาเกินไปเสียอีก

ทว่ายามนี้มองดูเนื้อผ้าอย่างละเอียดแล้ว โมหรานก็จำได้ทันทีว่านี่คือ “ไหมหมอกน้ำแข็ง” ของวังท่าเสวี่ยแห่งคุณหลุน

วังท่าเสวี่ยแห่งคุณหลุนคือสำนักที่หลบเงินไม่ข้องแวะเรื่องทางโลกมากที่สุดในโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูง โดยทั่วไปศิษย์จะเข้าสำนักเมื่ออายุห้าขวบ หนึ่งปีให้หลังต้องเข้าเก็บตัวฝึกบำเพ็ญในแดนศักดิ์สิทธิ์ของคุณหลุน พอแก่แก่วิญญาณของตนเองสำเร็จ จึงจะออกจากการเก็บตัวได้ แม้กล่าวว่แก่แก่วิญญาณคือสิ่งที่มีอยู่ในตัว ฝึกบำเพ็ญเพียรเพื่อตั้งออกมาทว่าช่วงระหว่างนี้กินเวลายาวนานอย่างยิ่ง มักจะยาวนานตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี ระหว่างนั้นห้ามมิให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องเข้ามา ดังนั้นเสื้อผ้าอาหารของศิษย์จึงกลายเป็นเรื่องยุ่งยาก อาหารยังพอทำเนา เพราะดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของคุณหลุนอยู่ใกล้ทะเลสาบหวังหมู่ เหล่าศิษย์วังท่าเสวี่ยสามารถไปจับสัตว์น้ำในทะเลสาบมาเป็นอาหารได้ แต่เสื้อผ้าคงมีอาจทอขึ้นเองกระมัง

ดังนั้น “ไหมหมอกน้ำแข็ง” จึงบังเกิดขึ้น

เสื้อผ้าที่ทำจากไหมชนิดนี้ ไม่เพียงอ่อนนุ่มดูจเมฆหมอกควัน แต่ยังคงอากาศป้องกันฝุ่นไว้ เพื่อไม่ให้เปรอะเปื้อนสิ่งสกปรก ยกเว้นแต่จะเลอะ

⁴“เหมิงเหมิง” แปลว่า น่ารัก บ้องแบ้ว

คราบสกปรกจำพวกรอยเลือด นอกนั้นแล้วล้วนไม่ต้องซักล้าง

ทว่าสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดคือ “ไหมหมอกน้ำแข็ง” จะเปลี่ยนสภาพตามรูปร่างของผู้สวมใส่ ข้อนี้สำหรับศิษย์วังท่าเสวียนับว่าสำคัญยิ่ง เพราะพวกเขาต้องอยู่ในดินแดนต้องห้ามตั้งแต่อายุห้าขวบ และอาจต้องเก็บตัวอยู่นาน อายุสิบห้าถึงยี่สิบปีกว่าจะออกมาได้ วันคืนยาวนานระหว่างนี้ ตั้งแต่เป็นเด็กน้อยผมหย่อมเหี่ยมจนเติบโตเจริญวัยขึ้นมา เสื้อผ้าที่ทอจากไหมหมอกน้ำแข็งก็จะขยายขนาดไปพร้อมกับรูปร่างของพวกเขาอย่างพอดีพอดี จึงไม่ต้องรู้สึกเกอกระดากเพราะเสื้อผ้านั้นแต่ไม่พอดีตัว

...แต่ฉันว่าหนึงจะสวมเสื้อผ้านี้ทำจากเนื้อผ้าชนิดนี้ไปทำไม

โม่หฺรานหฺรีตา พลันความคิดบางอย่างก็วูบขึ้นมาราวกับประกายหินไฟ เขาารู้สึกว่ามีบางจุดไม่ถูกต้อง คล้ายมีบางอย่างที่เขาเข้าใจผิดมาตั้งแต่ต้น คืออะไรกันนะ...

“รบกวณแล้ว ขอเรียนถาม เจ้าของเรือนแรมอยู่ที่ใด”

น้ำเสียงเปี่ยมพลังทว่าสุภาพนุ่มนวลของชายหนุ่มพลันดังชัดจึ่งหะความคิดของโม่หฺราน

เมื่อมองลงไปก็เห็นศิษย์สำนักหฺรูเฟิงที่ปรากฏตัวที่หอเซวียนหยวนเมื่อตอนกลางวันกลุ่มนั้น ผู้เป็นหัวหน้าสวมชุดเฮ่อฮุยพลั่วไหว มือถือกระบี่ประจำตัว ด้ามกระบี่แหวกเปิดม่านประตู ซะโงกตัวเข้ามาครึ่งหนึ่ง

“นี่คือผู้ติดตามของเยี้ยววังซีมิไซหรือ” โม่หฺรานพลันหลุดจากภวังค์

สำนักหฺรูเฟิงมีเจ็ดสิบสองเมือง ในหมู่ศิษย์ด้วยกันจึงมักไม่รู้จักกันส่วนหนานกงซือ เขานั่งอยู่ในห้องรับรองส่วนตัวตามลำพัง หันหลังให้ประตู ด้วยเหตุนี้เมื่อชายหนุ่มกลุ่มที่มาใหม่กวาดตาเห็นศิษย์ร่วมสำนักซึ่งสวมชุดสามัญในเรือนแรม จึงยอมจดจำไม่ได้

เยี้ยววังซีมิองไปยังหนานกงซือ

คราวนี้คงได้ดูเรื่องสนุกแล้ว

“ขออภัยจริง ๆ คึนนี้เรือนแรมเล็ก ๆ ของเราถูกเหมาแล้ว” เหลาปานเหนียงกุลิกจ้อเข้าไปต้อนรับ พลังลอบตำหนิตนเองที่ลืมหับประตู

ลงกลอน “เขียนจวินทุกท่านโปรดลองดูที่อื่นเถิด ขอภัยด้วย ขอภัยจริงๆ”

ชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้าเผยสีหน้าลำบากใจ “เฮ้อ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ เมื่อครูซำก็ไปดูที่อื่นมาแล้ว ล้วนมีคนเต็มแน่นไปหมด เราพาแม่นางร่างกายอ่อนแอมาด้วยผู้หนึ่ง นางไม่ได้พักผ่อนมานานแล้ว อยากหาที่พักดีๆ ให้นางได้หลับสักคืน เหลาปานเหนียง ปรบกวันท่านไปถามนายท่านที่หมาเรือนแรมท่านนั้นสักหน่อยว่าพอจะยกห้องสักสองสามห้องให้ได้หรือไม่”

“เรื่องนี้...เกรงว่าผู้อื่นจะไม่ยินยอม”

ชายหนุ่มประสานมือ ขอร้องอย่างสุภาพ “ขอเพียงเหลาปานเหนียงช่วยไปถามดู หากเขาไม่ยอม เช่นนั้นก็ช่างเถิด”

เหลาปานเหนียงยังไม่ทันเอ่ยอะไร ผู้ติดตามของหนานกงชื่อซิ่งนังโตะก็กลับประตูก็ลุกพรวดขึ้นมา เอ่ยอย่างฉุนเฉียว “จะมาถามอะไร! ออกไปๆ! ห้ามปรบกวณคุณชายของเรากินข้าว!”

“นั่นสิ! ตัวสวมเครื่องแบบของสำนักหฺรูเฟิง กลับพาแม่นางมาหลับนอน ไม่กลัวขยหน้าสำนักตนเอง!”

ชายหนุ่มไม่คาดคิดว่าพวกเขาจะเข้าใจผิดเช่นนี้ ใบหน้าพลันแดงจาง เอ่ยอย่างกรุ่นโกรธว่า “สหายนักพรตท่านนี้โยจึงว่าร้ายกันเช่นนี้ สำนักหฺรูเฟิงเราเปิดเผยชื่อตรง ย่อมไม่มีทางกระทำเรื่องชั่วสาวพรรคนี้แน่ แม่นางผู้นี้คือคนที่คุณชายของเราช่วยไว้ด้วยเจตนาดี ไหนเลยจะให้ท่านพูดจาส่งเดชเช่นนี้ได้”

“คุณชายของเจ้า?” ผู้ติดตามของหนานกงชื่อเหลือบมองไปทางห้องส่วนตัวแวนหนึ่ง เห็นประมุขน้อยยังคงดื่มสุร่าอย่างไม่ยติ คล้ายเห็นชอบการไล่คนของตน ดังนั้นจึงวางใจ เอ่ยเยาะหยันขึ้นมาทันที “ได้หล้าต่างก็รู้ว่าคุณชายของสำนักหฺรูเฟิงมีเพียงผู้เดียว คุณชายคนนั้นของเจ้าคือใครกัน”

“ผู้น้อยเยี้ยวั้งซีแห่งสำนักหฺรูเฟิง” น้ำเสียงอ่อนโยนดังมาจากนอกม่านประตู

เหล่าชายหนุ่มต่างหันไปมอง “คุณชายเยี้ย...”

เยี้ยววังซีสวมชุดดำ รูปโฉมหล่อเหลาดูละมุนละไมลงเล็กน้อยได้
แสงเทียน เขาเอามือโพล่หลังเดินเข้ามาในเรือนแรม ด้านหลังมีสตรีคลุมผ้า
โปร่งปิดบังใบหน้าเดินตามมา นัยน์ตาที่เผยออกมาดูตื่นตระหนกกลนลาน...
เป็นช่วงชีวิต

“...” พอไม่ทราบเห็นนาง เส้นเลือดเขียวตรงหน้าผากก็กระตุกทันที
เป็นนางอีกแล้ว พบศัตรูบนทางแคบ⁵ จริง ๆ...

พอผู้ติดตามของหนานกงซื่อเห็นคนที่มาเป็นเยี้ยววังซี ต่างก็ตกตะลึง
จากนั้นมีหลายคนเก็บอาการไม่อยู่ เผยสีหน้ารังเกียจออกมา

เยี้ยววังซีผู้นี้เป็นบุตรบุญธรรมของผู้อาวุโสอันดับหนึ่งแห่งสำนัก
หฺรูเฟิง ลังกัด “อันเนิง”⁶ จากเจ็ดสิบสองเมืองของสำนักหฺรูเฟิง ชื่อตรง
ตามความหมาย เมืองอันเนิงเชี่ยวชาญเรื่องฝึกฝนองค์กรกษัตริย์ ประมุขของ
สำนักหฺรูเฟิงเดิมเลี้ยงดูเขาไว้เพื่อให้เป็นหัวหน้าองค์กรกษัตริย์รุ่นต่อไป
แต่เนื่องจากคุณสมบัติของเยี้ยววังซีไม่เหมาะสมกับเคล็ดวิชาขององค์กรกษัตริย์
ต่อมากจึงค่อย ๆ ย้ายไปยังเมืองหลัก กลายเป็นแขนซ้ายแขนขวาของประมุข

เนื่องจากเยี้ยววังซีเคยมีสถานะเป็นองครักษ์ลับมาก่อน เขาจึงทำอะไร
ถ่อมตัวไม่เป็นที่สะดุดตา ด้วยเหตุนี้คนที่รู้จักชื่อเสียงเรียงนามของเขาจึง
มีน้อยอย่างยิ่ง แต่ประมุขให้ความสำคัญต่อเขายิ่งนัก หลายปีนี้ ในสำนัก
ถึงขั้นลือกันว่าเยี้ยววังซีเป็นบุตรนอกสมรสของประมุข อาจด้วยสาเหตุนี้
ประมุขน้อยหนานกงซื่อจึงไม่ถูกชะตากับเยี้ยววังซี

ประมุขน้อยไม่ชอบเขา พวกลิ่วลื้อเบื้องล่างไหนเลยจะมีความรู้สึก
ที่ดีกับเยี้ยววังซี

เดิมศิษย์รุ่นน้องยอมไม่อาจล่วงเกินคุณชายเยี้ยว ทว่าคณกลุ่มนี้ล้วน
เป็นผู้ติดตามคนสนิทของหนานกงซื่อ ขึ้นตรงกับหนานกง ด้วยเหตุนี้
บรรยากาตจึงชะงักกันอยู่นาน ก่อนจะมีคนกิริยาหยาบกระด้างแค้นหัวเราะ
หยัน “คุณชายเยี้ยว เชิญกลับไปเถอะ วันนี้เรือนแรมแห่งนี้คงยกห้องว่าง

⁵ หมายถึง การปะทะหรือเผชิญหน้ากันที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

⁶ แปลว่า เมืองลับ

ให้ท่านไม่ได้”

“คุณชาย ในเมื่อพวกเขาบอกว่าไม่มีห้องว่าง เช่น...เช่นนั้นเราไปหาที่อื่นกันดีกว่า” ช่งชิวถงยื่นมือเรียวขาวไปคว้าชายเสื้อของเยี่ยวังซีเอ่ยอย่างลนลาน “อีกทั้งที่นี่ก็ดูทรูหรา ข้ามีอาจให้คุณชายสิ้นเปลืองได้อีกแล้ว...”

โมหฺรานซึ่งอยู่ชั้นสองได้ยินคำพูดเช่นนั้นก็เหลือกตาขาว เอ่ยในใจว่า คนผู้นี้ไปที่ใดล้วนใช้น้ำเสียงอ่อนแอ น่าสงสารเช่นนั้นเสมอ ตอนแรกหลอกข้า ตอนนี้อย่างมาหลอกเยี่ยวังซีอีก

เยี่ยวังซีกำลังจะกล่าวคำ จู่ ๆ เสาขาวขนาดมทึมก็พุ่งออกมาจากห้องตรงไปทางด้านหลังเยี่ยวังซีทันที

ช่งชิวถงหลุดเสียงร้องด้วยความตกใจ “คุณชาย ระวัง!”

“บรู๊ว ๆ! บรู๊ว ๆ ๆ!”

หมาป่าปีศาจสี่ขาหิมะพุ่งออกมาพร้อมเสียงคำรามต่ำกังวาน วิ่งวนรอบตัวเยี่ยวังซีอย่างบ้าคลั่ง

“...”

ทุกคนเงยบกริบ

เยี่ยวังซีหลุบตาลงมองด้วยความประหลาดใจ พุดกับหมาป่าปีศาจขนขาวที่สูงเท่าคนสามคน ทว่าเวลานี้กลับกำลังกลิ้งเกลือกอยู่กับพื้น “เห่น่าไปจิน?”

หมาป่าปีศาจตัวนี้เป็นพาหนะของหนานกงซื่อ แต่เพราะมีดวงตาสีแดงเหมือนโมราแดง ขนขาวดุจหิมะ ปลายเล็บเป็นสีทอง จึงชื่อว่าเห่น่าไปจิน⁷

เมื่อเห่น่าไปจินอยู่ที่นี้ ย่อมแสดงว่าหนานกงซื่ออยู่ที่นี้เช่นกัน เยี่ยวังซียกมือลูบหัวปลูกุยสี่ขาที่ยื่นเข้ามาของเห่น่าไปจิน พลังกวาดตามองรอบ ๆ

พรีบ...

⁷ “เห่น่า” คือโมรา “ไป” คือสีขาว “จิน” คือทอง

อดีตกรรยาของตัวเจ้าคือตัวปัญหา

“...” เห็นชัดว่าเยี้ยวังซึกูกเขาพูดจนถึงกับอึ้งไป แต่กลับไม่โมโห หลังจากระงับอารมณ์ครู่หนึ่งจึงเอ่ย “เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ข้ามิได้อายตามเจ้า แต่ได้รับคำสั่งจากท่านประมุขให้มาซื้อของสิ่งหนึ่งจากหอเซวียนหยวน กลับไป”

โมหฺรานกับฉู่หฺวานหนึ่งฟังถึงตรงนี้ก็สับสนกันแทบหนึ่ง

...เทพคัสตรา

หนานกงชื่อแกว่งบ้านสุราดินเผาในเมือง สีหน้ามีตมกว่าเดิม “ท่านพ่อ จะซื้อของ ต้องรบกวนเจ้าทำไม หรือว่าข้าไม่มีมือไม่มีเท้า ทำแทนเขา ไม่ได้?”

“...อาซื่อ ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น”

“ใครให้เจ้าเรียกข้าเช่นนั้น” ดวงตาของหนานกงชื่อลูกวาบ “คุณชาย เยี้ย อย่าคิดว่าท่านพ่อตาบอดให้ความใกล้เคียงกับเจ้า เจ้าก็กำเริบเล็บสาน ต่อหน้าข้าได้...หรือตัวเจ้าไม่รู้สึกละอายสะอึย?”

“ข้าเรียกท่านเจ้าเช่นนี้ เป็นความประสงค์ของท่านประมุข หากเจ้า รังเกียจก็บอกกับเขาเถอะ” เยี้ยวังซีเสียบไปครู่หนึ่ง “โกรธข้าไปจะมี ประโยชน์อะไร”

“อย่าเอาท่านพ่อมาชมข้า!”

หนานกงชื่อสูดลมหายใจ ระงับเพลิงโทสะของตนลงเล็กน้อย

ดวงตาดำสนิทแผ่ประกายเย็นเยียบ คล้ายจันทร์สีเงินลอยสูง ควันลัญญณ
ก็กอบอวล

“คุณชายเยี่ย” เขาคลายลากเสียงยาวเป็นพิเศษยามเอ่ยชื่อนี้
“ท่านพอให้เจ้าเรียกข้าว่าอาชื้อ คงเพราะเขาเข้าใจสถานะของเจ้าในสำนัก
ผิดไป แต่ตัวเจ้าควรจะรู้จักเจียมตนสักหน่อย อย่าเห็นว่าได้หน้าสามส่วน
ก็จะลำพองใจ รู้ไว้ด้วยว่า ถึงเจ้าจะได้รับความไว้นื้อเชื่อใจ ถือกำเน็ดที่นี้
เจ้าก็เทียบชั้นกับข้าไม่ได้”

ใบหน้าดั่งวิญญูชนของเยี่ยวังซีสาดประกายหม่นวูบหนึ่ง ขนตา
ดกหนาของเขาหลุบลง เอ่ยอย่างสงบนิ่ง “ประมุขน้อยกล่าวถูก แต่ผู้แซ่เยี่ย...
ไม่เคยคิดจะเทียบเคียงกับประมุขน้อย”

การเปลี่ยนคำเรียกทำให้หนานกงชื้อพอใจขึ้นเล็กน้อย เขายก
บ้านสุราขึ้นกรอกสุราเขาจิวรสร้อนแรงใส่ปากอึกๆ แต่กลับไม่เมามาย
ชื้อยังจ้องเยี่ยวังซีครู่หนึ่งก่อนจะแค้นเสียงออกจมูก โบกมือพลางเอ่ยว่า
“คิดแล้วว่าเจ้าต้องไม่กล้า เจ้าดูสภาพตนเองตอนนี้สิ ที่ไหนจะเป็น...”

เขาพลันตระหนักได้ว่าที่นี้คนมากปากมาก ตนเกือบหลุดคำพูดที่
ไม่ควรกล่าวออกไปแล้ว จึงเม้มริมฝีปากทันที ไม่พูดอะไรอีก

“...”

ทางด้านเยี่ยวังซี ทั้งที่ถูกสบประมาทเช่นนี้ แต่เขายังคงหลุบตา
ไม่มีผู้ใดมองเห็นว่าในดวงตาของเขาเป็นความเดือดดาลหรือความอัยยัคกัน
แน่ เขาเพียงแสดงสีหน้าสงบนิ่งอ่อนโยนต่อหน้าทุกคน หัวหาญสามส่วน
สำรวมเจ็ดส่วน

ชั่วขณะนั้นบรรยากาศระอังกระอ่วนอย่างยิ่ง

หนานกงชื้อเหลียวมองซ้ายขวาด้วยความอึดอัดครู่หนึ่ง สายตา
เลื่อนไปตกบนร่างสตรีด้านหลังเยี่ยวังซี เขากระแอมทีหนึ่ง คล้าย
กลบเกลื่อนที่เมื่อครู่เกือบจะทำพลาดไป พยักพยิดไปทางสตรีผู้นั้น พลาง
ถามเยี่ยวังซี “เจ้าช่วยไว้?”

“อืม”

“เดิมนางเป็นคนที่โต ที่มาไม่ชัดแจ้ง อย่าเที่ยวช่วยส่งเดช”

“ไม่เป็นไร ประมูลมาจากหอเซวียนหยวน”

หนานกงซื่อมิได้สนใจการประมูลของหอเซวียนหยวน ทั้งมิได้
สิ้นเปลืองความคิดที่จะถาม แต่ครั้งนี้ได้ยินว่าช่งชิวถงเป็นสิ่งที่ประมูลมา
ก็อดตกใจไม่ได้ สายตาที่เดิมเกียดคร้านพลันสาดประกายคมปลาบ จับจ้อง
ใบหน้าช่งชิวถง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ยว่า “ของสิ่งนี้คือกระดูกทาส หรือว่า
เบาะคนงามกระดูกผีเสื้อ”

ในดินแดนฝักบัวเพ็ญ มีคนสองประเภทที่สามารถซื้อขายได้อย่าง
เปิดเผย นอกจากเบาะคนงามกระดูกผีเสื้อแล้ว ก็คือกระดูกทาส

กระดูกทาสคือทนายทที่กำเนิดจากเผ่ามนุษย์กับปีศาจ เนื่องจาก
ผู้คนหัวนักรงสายเลือดปีศาจของเผ่าพันธุ์นี้ หากสังเกตเห็น ก็จะทำลาย
แก่นปราณและสะกดตราทาสไว้ที่กระดูกสะบักของพวกเขา ทำให้พวกเขา
กลายเป็นซำรปี้ใช้

เพียงแต่ราคาของกระดูกทาสไม่สูงนัก ทั้งมิได้หายากแต่อย่างใด
โดยทั่วไปทำหน้าที่ยกซารินน้ำในสำนัใหญ่ หรือไม่ก็ถูกพ่อค้าร่ำรวยและ
ผู้มีอำนาจซื้อตัวกลับไปเล่นที่บ้าน ในเมื่อเป็นสินค้าของหอเซวียนหยวน
คงมิใช่สิ่งของประเภทนี้

ดังคาด เยี้ยววังซีเอ่ย “เป็นเบาะคนงามกระดูกผีเสื้อ”

หนานกงซื่อสนใจขึ้นมาทันที อ้อมผ่านเยี้ยววังซีไปยังเบื้องหน้า
ช่งชิวถง เดินวนรอบตัวนางคล้ายกำลังตรวจสอบสินค้า จากนั้นก็นิ้วหน้า
เอ่ยว่า “ของสิ่งนี้เหตุใดซาพิการ ลินค้ำมีตำหนิ?”

“...นางได้รับบาดเจ็บขณะถูกจับ ทายาแล้ว ยังไม่หายดี” เยี้ยววังซี
เงิบไปครู่หนึ่ง “ดังนั้นเราจึงเดินทางได้ไม่ไกล คิดพักแรมที่นี่สักคืนหนึ่ง”

หนานกงซื่อไม่มีที่ท่าตอบรับหรือปฏิเสธ เขาหรีตาลง พลันโน้มตัว
ไปสูดดมข้างลำคอของช่งชิวถงราวกับหมาป่า ช่งชิวถงตกใจการกระทำที่
เหมือนคนบ้าตันทาของเขาจนหน้าถอดสี กระชับสามเสื้อแน่น ตัวสั่นหัม
แทบประคองกายไม่อยู่

“ดมแล้ว กลิ่นก็ไม่ต่างจากคนทั่วไป” เขาถุกมุก ก่อนจะจามออกมา
“ซำยังมียกกลิ่นแบ่งชาติ...”